

Sygn. akt III C 385/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko R. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz pozwanego R. S. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 385/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 18 października 2013 r. powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. S. kwoty 1.150 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona nim należność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) S.A. Wierzytelność ta została nabyta przez powoda w drodze cesji.

W sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sześciokrotnej stawce minimalnej. Pozwany podniósł zarzut nieistnienia roszczenia, niewykazania essentialia negotii stosunku zobowiązaniowego łączącego strony i legitymacji procesowej, a z ostrożności – zarzut przedawnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 5 czerwca 2013 r. zawarł z (...) w L. umowę sprzedaży wierzytelności z tytułu umów pożyczek. W załączniku do umowy wskazano, iż obejmuje ona wierzytelność w kwocie 1.150 zł wobec R. S..

Dowody:

- umowa k. 4
- załącznik k. 5

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę żądań powoda, jak wnosić należy z uzasadnienia pozwu, stanowił art. 720 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód dochodząc od pozwanego zapłaty kwoty 1.150 zł mającej stanowić jego zadłużenie wynikające z umowy pożyczki z dnia 3 lutego 2006 r. winien był wykazać, iż w istocie pozwany zawarł w tej dacie umowę z (...) S.A., z której to umowy wynikało zobowiązanie pozwanego do zapłaty kwoty 1.150 zł. Tylko istniejąca wierzytelność mogła być następnie przedmiotem przelewu w rozumieniu art. 509 kc. Tymczasem powód na poparcie swego roszczenia powód przedstawił jedynie umowę przelewu wraz z załącznikiem, która to umowa nie tylko nie dowodzi istnienia roszczenia, ale i została zawarta z podmiotem, który w świetle twierdzeń pozwu nie był nawet wierzycielem pozwanego.

W tych okolicznościach wobec braku dowodów na istnienie dochodzonego pozwem roszczenia, przy uwzględnieniu zasadnych zarzutów pozwanego, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie II wyroku znalazło podstawę w art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty postępowania poniesione przez pozwanego należało zaliczyć opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 180 zł, a zatem w stawce minimalnej określonej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym w świetle ust. 2 podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Biorąc pod uwagę nieskomplikowany charakter sprawy, brak w zasadzie jakichkolwiek dowodów, a także nakład pracy pełnomocnika pozwanego, który ograniczył się do sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty zawierającego kilka niezłożonych zarzutów, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania przy ustaleniu wysokości jego wynagrodzenia stawki wyższej, niż minimalna.